

LITERATURA

“M’agrada escriure, fumar i editar, activitats d’un prestigi minvant”

Miquel Adam debuta amb un llibre de relats ple d’antiherois, ‘Torero d’hivern’

JORDI NOPCA
BARCELONA

Feia anys que Miquel Adam, que es confessa addicta a les notícies, el 30 minuts i Twitter, publicitava a través d’aquesta xarxa social amb una constància remarcable que treballava en el seu primer llibre. Havia de ser una “puta novel·la”, però finalment ha publicat un llibre de narracions, *Torero d’hivern* (Edicions de 1984). “Vaig començar a escriure en un blog a partir de l’any 2005 i, mal m’està dir-ho, va tenir certa repercussió –recorda-. Era *La Segona Perifèria*, una espècie de diari públic en obert. Podia semblar que ho explicava tot, però callava coses... Gabriel García Márquez deia que tenim tres vides: la pública, la privada i la secreta. Jo no vaig arribar mai a exposar la secreta”. Adam diu que el blog li va representar una escola d’escriptura. “Quan el vaig deixar va ser per començar una novel·la, perquè em va semblar el pas lògic –continua-. Però ho vaig entendre malament: la novel·la era el postgrau, i no podia arribar-hi sense passar per la universitat, que són els relats”.

Torero d’hivern no és un llibre on abundin les històries de campus. Hi ha personatges que, igual que l’autor, han estudiat economia, s’han

dedicat al sector editorial –Adam va treballar a Laertes durant anys, va col·laborar amb LaBreu i ara és cap de premsa d’Edicions de 1984– o han redescobert el videojoc *Age of empires* mentre la seva parella gestava bessons univitel·lins. “Hi ha molta vida laboral i domèstica, i uns quants intents de fugir de la realitat a través de la ficció, encara que la primera sempre guanyi –resumeix-. Alguns dels relats de *Torero d’hivern* reciclen escenes penoses del meu dia a dia personal i a l’oficina”. Antiherois? “Sí i no, o no només antiherois. «Escriure és una forma de venjança», deia Joan Fuster. Hi estic totalment d’acord, encara que és una venjança innòcua perquè cada vegada hi ha menys lectors”.

¿Aquest últim comentari el fa com a autor o com a editor? “Sóc optimista perquè en català he llegit i continuo llegint grans llibres. Com a editor has de saber que ets en una plaça de toros buida. Com a autor crec que tothom que comença ha de tenir orgull i ser valent. Si la plaça es comença a omplir de gent, millor!”

Contes de resistència

A la primera de les històries de *Torero d’hivern*, una persona adulta es desperta “de sobte l’any 1986 amb el cos d’un nen de set anys”, i en comptes de poder predir el futur recor-

Nascut el 1979 a Barcelona, Adam està vinculat al sector editorial des de fa més d’una dècada, a través de Laertes, LaBreu i Edicions de 1984. MARC ROVIRA

Atrevir-se
“Tot autor que comença ha de tenir orgull i ser valent”, diu Miquel Adam

da amb imprecisió els fets que marcarien l’època, tret de la caiguda del Mur de Berlín i les Olimpíades de Barcelona 92. En un altre relat, un home a qui li toca fer de president de la seva escala hi instal·la un règim totalitari, on una parella de nens es dediquen a delatar els veïns incívics. A *La tomba del vell Vera*, Adam reconstrueix la relació com a lector i editor d’un novel·lista rus, Anatoli Veràtov, sota el qual s’amaga Serguei Dovlàtov. “M’agrada escriure, editar i fumar, activitats d’un prestigi minvant”, defensa. A *Torero d’hivern* hi ha narracions centrades en les tres addiccions. L’escriptura i l’edició hi apareixen sovint. El tabac estructura *Per a què serveixen les targetes de visita*. “Julio Ramón Ribeyro té un relat, *Sólo para fumadores*, on explica que és a París, no té diners i es va venent la biblioteca per poder seguir comprant tabac. Vendre’s la biblioteca

és com vendre’s l’ànima... Igual que Ribeyro, al meu relat jo també volia explicar la crònica de què he fumats, com i on”.

Adam assegura que hi ha diversos punts que donen cohesió al recull. Un d’ells seria “el sentit de l’humor i l’obstinació” que comparteixen bona part dels personatges que protagonitzen les narracions. Un altre, que són relats de resistència: “Manu Chao deia «Si la vida me da palo yo la voy a espabilar». Som la generació de la submissió. L’única victòria a la qual podem aspirar és a no oblidar-ho. Si en som conscients serem uns pringats, però no esclaus”. El pròxim pas de Miquel Adam hauria de ser acabar la seva primera novel·la, tot i que no descarta transformar-la en un segon recull de narracions. “M’agradaria tancar l’etapa d’escriure textos que parteixen de mi per fer ficció”. Aquest és el difícil objectiu que es marca. —

ART

La ‘performance’ i les galeries independents entren a la fira Swab

LAURA SERRA
BARCELONA

Barcelona concentrarà de l’1 al 4 d’octubre dues propostes per als amants de l’art: la primera Barcelona Gallery Weekend –iniciativa de les galeries de l’associació Art Barcelona– i la novena fira d’art contemporani Swab. Dos autobusos llançadora acostaran el públic del centre de la ciutat al Pavelló Italià de la Fira de Barcelona, on es tornarà a celebrar una fira que congregarà l’obra de més de 200 artistes joves (nascuts després del 1970) provinents de 65 galeries de 22 països del món. Amb un pressupost conge-

La fira Swab ocuparà el Pavelló Italià de Fira de Barcelona. CÈLIA ATSET

lat en els 250.000 euros (75.000 d’ajuts), Swab atraurà uns 70 col·leccionistes convidats, i espera repetir la xifra de 18.000 assistents.

Entre les novetats hi ha un cicle de *performance* que comissaria Juan Canela amb mitja dotzena d’accions d’artistes internacionals, tant dins del recinte com fora. “Swab vol ser un mirall del que passa al món, i la *performance* és una disciplina en auge que no volíem menystenir”, explicava ahir el seu director, Joaquín Díez-Cascón. Una altra novetat serà el programa dedicat a les galeries independents. “Prolifera uns espais a Barcelona on fan una feina interessant, afavorint noves dinàmiques de relació

amb el comprador o el col·leccionista”, deia el comissari David Armengol, que oferirà una radiografia de vuit espais com The Green Parrot, El Palomar, La Galeria Encantada i Me&TheCuriosity. “Les fires d’art contemporani estan vivint un creixement discursiu que fa que tingui sentit incloure-hi aquestes propostes, perquè no estan al marge del mercat sinó que proposen alternatives”, defensava el comissari. Swab manté el focus espanyol, el llatinoamericà i el dedicat al dibuix, i suma nous programes –amb comissaris propis– sobre la nova fotografia xinesa, l’art de l’Àfrica i Holanda. Una festa conjunta amb la Gallery Weekend hi donarà el tret de sortida. —